

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 14, 2020

Nummer 14, 2020

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2019:5835](#) 05-06-2019

Nadeelcompensatie Smallingerland

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1750](#) 22-07-2020

Instemming gaswinningsplan/Hollands Kroon

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1741](#) 22-07-2020

Omgevingsvergunning eerste fase uitbreiding varkenshouderij /West Betuwe

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1647](#) 15-07-2020

Wob-verzoek/minister van Economische zaken

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1535](#) 01-07-2020

Planschade Bernheze

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1481](#) 24-06-2020

Omgevingsvergunning/Valkenswaard

Annotatie

[De Habitatrichtlijn en de rustende veldhamster](#)

mr. drs. Fleur Onrust

Annotatie

[Gekoppelde sanering bij reconstructie van een weg](#)

Kees-Jan Mensinga

ANNOTATIE

De Habitatrichtlijn en de rustende veldhamster

mr. drs. Fleur Onrust

Annotatie bij HvJEU 2 juli 2020, ECLI:EU:C:2020:517.

Op 2 juli 2020 heeft het Hof van Justitie van de EU een interessant arrest gewezen. In dit arrest wordt nadere invulling gegeven aan het begrip ‘rustplaatsen’ als bedoeld in artikel 12 van de Habitatrichtlijn (Hrl). Eigenlijk is er over de juridische uitleg van dat begrip maar weinig bekend. En aangezien Nederland in de Wet natuurbescherming (Wnb) hetzelfde begrip ‘rustplaats’ (art. 3.5 lid 2 Wnb) kent, is deze uitleg ook voor Nederland relevant.

Spoiler: Het Hof overweegt dat wanneer de kans voldoende groot is dat een soort zal terugkeren naar de rustplaatsen, de bescherming van ‘rustplaatsen’ in artikel 12 van de Hrl ook ziet op rustplaatsen die niet meer worden bewoond.

Wat was er aan de hand?

De eigenaar van het terrein in Oostenrijk was bekend met de aanwezigheid van veldhamsters op zijn terrein. Voordat de bouwactiviteiten werden aangevangen, heeft een milieukundige daarom de ingangen van de hamsterburchten in kaart gebracht en in een welbepaalde zone aangegeven of deze hollen al dan niet bewoond werden. Vervolgens heeft de projectontwikkelaar vóór de uitvoering van de werkzaamheden de vegetatielaag laten weghalen, de bouwplaats laten vrijmaken en vlak bij de ingangen van de hamsterburchten een bouwwerfpad laten aanleggen. Met het verwijderen van de vegetatielaag hoopte men dat de veldhamster zou vertrekken van die terreindelen. Voor het weghalen van de vegetatie en het vrijmaken van de bouwplaats was vooraf geen toestemming bij de bevoegde autoriteit aangevraagd. Bij de werkzaamheden werden minstens twee burchtingangen vernield. Vervolgens krijgt een werknemer van de projectontwikkelaar een geldboete opgelegd in een administratieve procedure, omdat hij in het kader van een bouwproject voortplantings- of rustplaatsen zou hebben beschadigd of vernield van de veldhamster (*Cricetus cricetus*), die op de lijst staat van beschermde diersoorten in Bijlage IV, onder a van de Hrl.

Welke vraag stond er centraal?

Artikel 12, eerste lid, onder d van de Hrl verbiedt de beschadiging of de vernieling van de voortplantings- of rustplaatsen van beschermde soorten. De verwijzende rechter heeft (onder meer) de vraag voorgelegd of artikel 12, eerste lid, onder d van de Hrl, aldus moet worden uitgelegd dat het begrip ‘rustplaatsen’ in deze bepaling ook ziet op rustplaatsen die niet meer worden bewoond door – in dit geval – de veldhamster. Door het weghalen van de vegetatie waren de veldhamsters immers vertrokken. Binnen de Wnb betreft dit dus een diersoort, beschermd op grond van artikel 3.5 van de Wnb e.v., en overtreding van het verbod zoals neergelegd in artikel 3.5, vierde lid van de Wnb. Het vierde lid van artikel 3.5 luidt: ‘Het is verboden de voortplantingsplaatsen of rustplaatsen van dieren als bedoeld in het eerste lid te beschadigen of te vernielen.’

En wat overweegt het Hof?

Het Hof overweegt dat wanneer de kans voldoende groot is dat een soort zal terugkeren naar de rustplaatsen, de bescherming van ‘rustplaatsen’ in artikel 12 van de Hrl ook ziet op rustplaatsen die niet meer worden bewoond. Kortom, hier zien we in feite een uitspraak vergelijkbaar met de jurisprudentielijn die wordt gehanteerd bij vogels met jaarrond beschermde nesten, maar nu voor soorten, beschermd op grond van Bijlage IV van de Hrl (art. 3.5 e.v. Wnb soorten).

Hoe komt het Hof tot haar oordeel?

Het Hof merkt op dat niet alleen opzettelijke handelingen zijn verboden, maar ook niet-opzettelijke handelingen. Daarbij wordt verwezen naar het HvJ EU-arrest van 20 oktober 2005, Commissie/Verenigd Koninkrijk, C|6/04, EU:C:2005:626, punten 77|79. Het verbod is opgenomen in artikel 12, vierde lid van de Hrl.

Dit is in Nederland niet anders. Het woord ‘opzettelijk’ is uitdrukkelijk niet opgenomen in het verbod op het beschadigen of vernielen van voortplantingsplaatsen of rustplaatsen voor soorten, beschermd op grond van artikel 3.5 van de Wnb (Bijlage IV van de Hrl).

Een groot deel van de andere verbodsbepalingen uit de Hrl en de Vogelrichtlijn (Vrl) (en Wnb) ziet alleen op opzettelijke handelingen. Al moet wel worden opgemerkt dat ‘opzet’ hier ‘voorwaardelijke opzet betreft’. Voorwaardelijke opzet is uitdrukkelijk niet gelijk aan de uitleg van het begrip ‘opzet’ in het normale spraakgebruik. Bij voorwaardelijke opzet verricht iemand een handeling waarbij hij/zij welbewust de aanmerkelijke kans aanvaardt dat zijn/haar gedraging leidt tot overtreding van het verbod, zonder zelfs maar de intentie te hebben om dat effect op te laten treden. Bijvoorbeeld het laten draaien van een windmolen kan soms als

voorwaardelijke opzet van het verbod op het doden van sommige vogelsoorten worden beschouwd.

Het Hof stelt vast dat de Hrl geen definitie van het begrip ‘rustplaats’ bevat (ook de Wnb kent geen definitie). Het Hof overweegt dat het verbod waarin artikel 12, eerste lid, onder d van de Hrl voorziet, niet rechtstreeks betrekking heeft op de diersoorten maar op de bescherming van belangrijke delen van hun habitat. Het Hof meent dat strikte bescherming waarvan de Hrl uitgaat, ertoe strekt het behoud van belangrijke delen van de habitat van beschermde diersoorten te verzekeren, zodat zij in de essentiële voorwaarden verkeren om onder meer te rusten.

Het Hof betreft bij haar oordeel de richtsnoeren van de Commissie, waarin duidelijk wordt dat rustplaatsen, ‘voor het bestaan van een dier of groep van dieren essentiële zones (...) ‘moeten worden beschermd, zelfs wanneer [ze] niet worden gebruikt maar er redelijkerwijs een grote kans bestaat dat de betrokken soort terugkeert naar deze (...) zones’. [tekst tussen haakjes toevoeging FO]

Het Hof oordeelt daarom dat uit de context van artikel 12, eerste lid, onder d van de Hrl blijkt dat rustplaatsen die niet meer worden ingenomen door een beschermde diersoort, niet mogen worden beschadigd of vernield wanneer die soorten *kunnen* terugkeren naar die plaatsen.

Vogels met een jaarrond beschermd nest vergelijkbaar met de rustplaats van de veldhamster?

De overweging van het Hof dat een rustplaats ook bescherming geniet als deze is verlaten, maar er redelijkerwijs een grote kans bestaat dat de soort terugkeert doet, zoals gezegd, denken aan de overwegingen van het Hof en de Nederlandse bestuursrechter over jaarrond beschermde nesten. Dit oordeel over rustplaatsen van - in dit geval - de veldhamster geldt ook voor andere Bijlage IV Hrl soorten, zoals in Nederland aangewezen op grond van artikel 3.5 Wnb. Overigens is dit oordeel over de status van rustplaatsen als bedoeld in artikel 12 Hrl nooit eerder zo duidelijk neergelegd in een uitspraak.

Wat zijn de verschillen en overeenkomsten, tussen het oordeel in dit arrest over de (tijdelijk) verlaten ‘rustplaats’ en de jurisprudentie over jaarrond beschermde nesten?

Reeds langere tijd zien we dat bij vogels voor het antwoord op de vraag of sprake is van een overtreding van het verbod om nesten te vernielen of beschadigen (art. 3.1 lid 2 Wnb), van belang wordt geacht of de betreffende vogelsoort jaarlijks terugkeert naar datzelfde nest. Indien dat het geval is, geniet het nest namelijk jaarrond bescherming op grond van de Vrl (en Wnb). Dit werd voor het eerst uitgemaakt in het arrest van het HvJ EG van 27 april 1988 (zaak

C-252/85). In dit arrest stond een Franse regeling centraal waarin nesten van bepaalde vogels slechts buiten het jachtseizoen werden beschermd, omdat de betrokken soorten niet tijdens het jachtseizoen zouden nestelen. Het Hof overwoog hierover dat de verboden van artikel 5, aanhef en onder b en c van de Vrl zonder beperking in de tijd dienen te gelden. Volgens het Hof is een ononderbroken bescherming van het leefgebied van vogels noodzakelijk, omdat veel soorten de in vorige jaren gebouwde nesten jaarlijks opnieuw benutten. De opheffing van deze bescherming gedurende een hele periode van het jaar kan dus niet verenigbaar met die verboden worden geacht.

Maar hoe weet een initiatiefnemer of het bevoegd gezag of een vogel voornemens is om in het volgende jaar weer gebruik te maken van hetzelfde nest? Daarvoor is ecologisch advies/onderzoek nodig. Maar daarnaast is er voor vogels ook enig houvast voor de beantwoording van de vraag of de betreffende vogelsoort een jaarrond beschermd nest kent, namelijk in de vorm van de zogenoemde 'lijst met jaarrond beschermde vogels'. Al in 2009 werd door de Dienst Regelingen (namens de minister van LNV, later door EZ) een lijst bekendgemaakt waarop vogelsoorten stonden waarvan de nesten in ieder geval jaarronde bescherming toekwam. Ook werden op deze lijst vogels genoemd waarvan de nesten 'onder omstandigheden jaarronde bescherming' genoten (de zogenoemde categorie 5). Deze lijst had geen wettelijke status, maar tot de uitspraak van de Afdeling van 7 februari 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:288) was nog nooit geoordeeld dat een vogel die wel op de lijst stond geen jaarronde bescherming kende en omgekeerd. In deze uitspraak oordeelde de Afdeling dat de boomvalk weliswaar op de aangepaste lijst met jaarrond beschermde soorten staat, maar dat uit de drie deskundigenrapporten en een notitie van een deskundige onder meer blijkt dat de boomvalken gebruikmaken van net verlaten nesten uit hetzelfde jaar. Een nest uit het voorgaande jaar is veelal niet meer in goede staat en voor boomvalken alleen opnieuw te gebruiken indien kraaien dat nest hebben hersteld. Boomvalken keren dan ook in de regel niet ieder jaar naar hetzelfde nest terug. Daarmee staat vast dat de lijst van jaarrond beschermde nesten niet langer als wetmatigheid bruikbaar is, maar dat gemotiveerd en goed onderbouwd van de lijst kan worden afgeweken. Dat betekent niet dat als van een vogel eenmaal is uitgesproken dat het nest in dat geval een jaarronde bescherming toekomt, er geen gevallen of omstandigheden mogelijk zijn waarbij voor dezelfde vogelsoort wordt aangetoond dat het nest in dat geval niet jaarrond beschermd moet worden.

Onder de Wnb hebben de verschillende provincies allemaal een lijst vastgesteld met daarop vogels met jaarrond beschermde nesten. Alleen de lijsten van de provincie Limburg en Overijssel wijken af van de lijst die eerder door het ministerie van EZ was vastgesteld. Deze lijsten kennen inmiddels verschillende soorten 'jaarrond beschermde nesten'. Er zijn 5 categorieën, te weten: (1) jaarrond gebruikte nesten (zoals de steenuil); (2) zeer honkvaste

koloniebroeders of afhankelijk van de bebouwing (3) zeer honkvaste broeders of afhankelijk van de bebouwing (geen kolonie) (4) vogels die ieder jaar terugkeren naar een specifiek nest en (5) honkvaste broeders, maar voldoende flexibel.

Conclusies jaarrond beschermd nest

Voor vogels is duidelijk dat (of de vogelsoort nu wel of niet op de lijst staat) aangetoond moet worden dat de betrokken vogel ieder jaar naar *precies hetzelfde* nest terugkeert, om aan het nest jaarronde bescherming toe te moeten kennen. (zie ook: ABRS 25 januari 2009, ECLI:NL:RVS:2009:BH3985, ABRS 10 november 2010, ECLI:NL:RVS:2010:BO3462, ABRS 15 februari 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BV5086 en ABRS 2 mei 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BW4561)

Verschillen jaarrond beschermd nest en beschermde rustplaats

Een belangrijk eerste verschil waarop ik wil wijzen, is dat de jurisprudentie met betrekking tot vogels ziet op 'nesten'. Het verbod van artikel 3.1, tweede lid van de Wnb ziet echter ook op rustplaatsen, maar de jurisprudentie waarop ik wijs, gaat daar uitdrukkelijk niet over. In het arrest van het Hof van Justitie van 2 juli 2020 gaat het echter wel over rustplaatsen.

Een tweede verschil is dat het Hof inzake de rustplaatsen van de veldhamster niets opmerkt over jaarronde bescherming. Het Hof overweegt dat de rustplaats beschermd is 'zelfs wanneer [ze] niet worden gebruikt maar er redelijkerwijs een grote kans bestaat dat de betrokken soort terugkeert naar deze (...) zones'. Dit wil niet zeggen dat de rustplaats van de veldhamster hiermee het gehele jaar door bescherming geniet. Zodra aangetoond kan worden dat de veldhamster redelijkerwijs niet meer zal terugkeren, geniet de rustplaats geen bescherming en wordt het verbod niet overtreden.

Een derde verschil is ten slotte dat dit de eerste uitspraak is over de bescherming van rustplaatsen van Bijlage IV Hrl-soorten die (tijdelijk) verlaten zijn. Er is daarmee nog geen zicht op de omvang en exacte implicaties van dit arrest. In de jurisprudentie zal zich ongetwijfeld een lijn gaan vormen over de lengte van de bescherming van (tijdelijk) verlaten rustplaatsen en een antwoord op de vraag voor welke Bijlage IV Hrl-soort (art 3.5 Wnb) dit kan gelden. Kortom, werk aan de winkel voor ecologen om dit in kaart te brengen.

Beschadigen en vernielen van voortplantings- en rustplaatsen

De verwijzende rechter had naast de vraag naar de duur van de bescherming van een rustplaats ook een aantal andere interessante vragen aan het Hof voorgelegd. Aan de beantwoording van die vragen komt het Hof echter helaas niet toe.

Zo waren onder meer prejudiciële vragen gesteld over de uitleg van de begrippen

‘beschadiging’ en ‘vernieling’ in de zin van artikel 12, eerste lid, onder d van de Hrl. Volgens de Commissie zijn deze vragen evenwel hypothetisch, omdat vaststaat dat er burchten van veldhamsters zijn beschadigd, zodat hierop geen antwoord volgt.

ANNOTATIE

Gekoppelde sanering bij reconstructie van een weg

Kees-Jan Mensinga

Annotatie bij ABRvS 26 februari 2020, ECLI:NL:RVS:2020:600.

In de uitspraak van de Afdeling over een saneringsprogramma van de gemeente Pijnacker-Nootdorp komt een aantal aspecten met betrekking tot gekoppelde sanering aan de orde. Alle aanleiding dus om deze punten nog eens op een rijtje te zetten en toe te lichten.

Casus

De gemeente Pijnacker-Nootdorp heeft een bestemmingsplan vastgesteld voor een nieuwbouwwijk en vanwege de ontsluiting van die nieuwe wijk is er ook sprake van reconstructie van een reeds aanwezige weg. Binnen het te reconstrueren deel van deze weg staan woningen die in het verleden al een hoge geluidbelasting ondervonden: zogenoemde saneringswoningen. De gemeente heeft in verband met de reconstructie, een saneringsprogramma opgesteld om de geluidbelasting vanwege wegverkeer op de gevels van de te saneren woningen zoveel mogelijk te beperken. Het saneringsprogramma voorziet in een bronmaatregel. De staatssecretaris heeft de bronmaatregel uit het saneringsplan vastgesteld en heeft voor de (sanerings)woning van appellant hogere waarden vastgesteld.

Appellant betoogt dat de reconstructie de basis is voor het vaststellen van de hogere waarden, en niet de sanering. Verder is appellant van mening dat ook de saneringswoningen buiten het projectgebied in het saneringsplan betrokken hadden moeten worden. Over de maatregelafweging in het saneringsplan stelt appellant dat het verlagen van de maximumsnelheid naar 30 km per uur ook als geluidbeperkende maatregel onderzocht had moeten worden. Op andere wegen is deze snelheidsbeperking namelijk ook ingesteld.

Wettelijke basis

De regeling van de Wet geluidhinder (Wgh) inzake reconstructies ingevolge artikel 98, eerste lid van de Wgh, is niet van toepassing op woningen als bedoeld in artikel 89 van de Wgh, die door het college zijn gemeld bij de staatssecretaris als zijnde woningen die voor sanering in

aanmerking komen.

Bij wijzigingen van een aanwezige weg moet eerst worden vastgesteld of sprake is van een reconstructie in de zin van de Wgh (art. 1 Wgh). Als er sprake is van reconstructie, dan is hoofdstuk VI (Zones langs wegen), afdeling 4 (Reconstructies) van de Wgh van toepassing (art. 98-101 Wgh). Als langs het te wijzigen deel van de weg behalve reconstructie ook saneringswoningen (bestaande woningen met een hoge geluidbelasting) aanwezig zijn, dan moet de saneringsopgave langs het reconstructiewegvak tegelijk met de aanpassing van de weg worden afgehandeld: een gekoppelde sanering. Op grond van artikel 98, eerste lid van de Wgh, is voor de saneringswoningen daarbij afdeling 3 (Bestaande situaties) van toepassing (art. 87j-90 Wgh). Bij gekoppelde sanering is de reconstructie in de zin van de Wgh dus weliswaar de aanleiding om de sanering uit te voeren, maar is de reconstructie voor de saneringswoningen niet de grondslag van het besluit om hogere waarden vast te stellen.

Aangezien appellant niet bestrijdt dat zijn woning een saneringswoning als bedoeld in artikel 89 Wgh is, oordeelt de Afdeling dan ook dat bij het bestreden besluit terecht toepassing is gegeven aan de regeling van de Wgh inzake bestaande situaties.

Afbakening projectgebied

De in aanmerking genomen saneringswoningen zijn in het saneringsprogramma bepaald aan de hand van het projectgebied, dat gerelateerd is aan de reconstructie. Bij een reconstructie wordt het projectgebied – of het onderzoeksgebied – afgebakend op basis van de begrenzing van de wijziging op of aan de weg. In de Wgh is de definitie van die begrenzing niet duidelijk gedefinieerd. Rijkswaterstaat hanteert als wegbeheerder daarom een beleidsregel waarin een verlenging van het projectgebied aan weerszijden met 1/3 van de zonebreedte is voorgeschreven. Sommige andere wegbeheerders volgen deze RWS-beleidsregel. Voor de saneringswoningen binnen het projectgebied moet een saneringsprogramma worden opgesteld.

De Afdeling stelt dus ook dat het college in het saneringsprogramma mocht uitgaan van (uitsluitend) de saneringswoningen binnen het onderzoeksgebied. Appellant heeft namelijk geen concrete aanknopingspunten aangevoerd voor het oordeel dat ook saneringswoningen buiten het projectgebied meegenomen hadden moeten worden.

Hoewel niet wettelijk voorgeschreven, kan er toch wel degelijk aanleiding zijn om bij een gekoppelde sanering ook de saneringswoningen die buiten het onderzoeksgebied liggen, in het saneringsprogramma te betrekken. Hieronder geef ik daarvan twee voorbeelden.

Als er sprake is van een reconstructiesituatie, dan moet ook het zogenoemde uitstralingseffect

worden onderzocht (art. 99, lid 2 Wgh). Dit uitstralingseffect heeft betrekking op wegen of wegvakken die aansluiten op het weggedeelte dat wordt gewijzigd, maar zelf niet worden gewijzigd. Hoewel het effect van de uitstraling moet worden beoordeeld, is het treffen van maatregelen wettelijk niet verplicht en kan voor woningen in het uitstralingsgebied geen hogere waarde worden vastgesteld. Het is in die situatie te overwegen om ook de saneringswoningen die in het uitstralingsgebied liggen (en dus buiten het projectgebied voor reconstructie), in het saneringsprogramma mee te nemen.

Ook is het te overwegen om saneringswoningen in het saneringsprogramma mee te nemen die buiten het projectgebied zijn gelegen, maar die door hun ligging (bijvoorbeeld verderop aan de weg) wel beïnvloed worden door de wijziging en werkzaamheden aan de weg. Op die manier kunnen de eventuele geluidmaatregelen op elkaar worden afgestemd, waardoor de kosten kunnen worden beperkt. Bovendien ondervinden het verkeer en de omwonenden dan maar éénmaal overlast van werkzaamheden.

Maatregelen

In geval van een reconstructie in de zin van de Wgh en bij gekoppelde sanering is onderzoek noodzakelijk naar mogelijke maatregelen om de geluidbelasting zoveel mogelijk te verlagen tot de startwaarde. Maatregelen die stuiten op overwegende bezwaren van stedenbouwkundige, verkeerskundige, landschappelijke of financiële aard, hoeven daarbij niet getroffen te worden. In geval van een saneringssituatie worden de te treffen maatregelen vastgelegd in een saneringsprogramma.

De geluidbelasting in het maatgevende jaar wordt in beginsel bepaald zonder het treffen van maatregelen (zoals een stiller wegdek of een snelheidsverlaging). Als een maatregel echter onderdeel is van het project (de fysieke wijziging op of aan de weg), dan mag bij de geluidbelasting in het maatgevende jaar wél rekening worden gehouden met het effect van deze maatregel (zie uitspraak ECLI:NL:RVS:2017:1563, r.o. 9.2). De aanleiding om een maatregel te treffen, heeft dus invloed op de uitkomst of sprake is van reconstructie. In geval van reconstructie moet binnen het project de gekoppelde sanering en een maatregelonderzoek uitgevoerd worden. Als echter een projectgebonden maatregel getroffen wordt, en daardoor geen reconstructie optreedt, dan is er geen wettelijke aanleiding om de saneringswoningen in het project te betrekken en aanvullend maatregelonderzoek te doen.

Uit het systeem van de wet, in het bijzonder de opbouw en bewoordingen van de artikelen 89 en 90 van de Wgh en de artikelen 3.7 en 3.8 van het Besluit geluidhinder (Bgh), leidt de Afdeling af dat de staatssecretaris bij de vaststelling van maatregelen die strekken tot het terugbrengen van de geluidbelasting tot de voorkeursgrenswaarde (art. 90, lid 2 Wgh), is

gebonden aan het aan hem door het college voorgelegde saneringsprogramma. Dit brengt met zich dat de staatssecretaris niet bevoegd is zelf alternatieve maatregelen vast te stellen.

Evenwel laat dit onverlet dat de staatssecretaris het ingediende saneringsprogramma moet beoordelen en, wanneer hij niet kan instemmen met het saneringsprogramma of onderdelen hiervan, aanleiding moet zien het saneringsprogramma bij de indiener terug te leggen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 12 november 2014, ECLI:NL:RVS:2014:4034).

De Afdeling is in dit geval van oordeel dat de staatssecretaris zich in redelijkheid op het standpunt kon stellen dat de betreffende weg een gebiedsontsluitingsweg is die zich naar aard en omvang en qua verkeersintensiteit niet leent voor een snelheidsregime van 30 km per uur. De maatregel van een snelheidsverlaging stuit daarom terecht op bezwaren van verkeerskundige aard (art. 3.7, lid 2 Bgh).

Het feit dat op omliggende wegen een snelheid van 30 km per uur geldt, is geen reden om tot een ander oordeel te komen. De op die wegen ingestelde snelheidsverlaging is namelijk geen maatregel geweest om de geluidbelasting te verlagen, maar om de verkeersveiligheid te bevorderen.

Uit deze casus blijkt weer dat bij een reconstructie van een weg goed moet worden nagegaan bij welke woningen in het projectgebied sprake is van niet-afgehandelde sanering. Het staat de gemeente dan vrij om bij gekoppelde sanering in het saneringsplan ook saneringswoningen mee te nemen die buiten het onderzoeksgebied voor reconstructie liggen. Behalve de genoemde voordelen, blijft het de wettelijke taak van het college om uiteindelijk alle saneringsgevallen binnen de gemeente af te handelen.

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning eerste fase uitbreiding varkenshouderij /West Betuwe

De Wgv biedt niet de vrijheid om andere geuremissiefactoren te hanteren. Voor luchtwassers is terecht van een rendement van 85% uitgegaan. Geen geurbeheersplan, ter voorkoming en vermindering geuremissies vanuit stallen, vereist.

Casus

Er is aan appellant een omgevingsvergunning eerste fase verleend voor het uitbreiden van de varkenshouderij op het perceel. Nadat de gevraagde vergunning is verleend, maar vervolgens is vernietigd door de rechtbank, heeft het college bij besluit van 8 juni 2018 de gevraagde vergunning opnieuw verleend. Bij deze vergunning is onder meer het oprichten van een nieuwe stal, het aanbrengen van luchtwassers op twee bestaande stallen en een toename van het aantal varkens vergund. Vervolgens heeft de rechtbank dit besluit vernietigd, onder andere omdat het college ontoereikend heeft gemotiveerd dat het bij de beoordeling van de geurbelasting van de inrichting mocht uitgaan van een rendement van 85% van de aangevraagde luchtwassers, terwijl in de op 20 juli 2018 gewijzigde Regeling geurhinder en veehouderij (Rgv) wordt uitgegaan van een rendement van 45%. Daarnaast heeft de rechtbank geconstateerd dat niet wordt voldaan aan BBT 12 en 13 van de 'BBT-conclusies voor intensieve pluimvee- of varkenshouderij', omdat geen geurbeheersplan is voorgeschreven en omdat het college er volgens de rechtbank niet van mocht uitgaan dat de geurbelasting op het buurperceel van een andere appellant afneemt. Appellant stelt dat de rechtbank ten onrechte voorbij is gegaan aan het feit dat de Wet geurhinder en veehouderij (Wgv) het exclusieve toetsingskader is.

Rechtsvragen

1. Heeft het college ontoereikend gemotiveerd dat het bij de beoordeling van de geurbelasting van de inrichting mocht uitgaan van een rendement van 85% van de aangevraagde luchtwassers, terwijl in de op 20 juli 2018 gewijzigde Rgv wordt uitgegaan van een rendement

van 45%?

2. Wordt niet voldaan aan BBT 12 en 13 van de 'BBT-conclusies voor intensieve pluimvee- of varkenshouderij', omdat geen geurbeheersplan is voorgeschreven en omdat het college er volgens de rechtbank niet van mocht uitgaan dat de geurbelasting op het buurperceel van een andere appellant afneemt?

Uitspraak

1. Uit de artikelen 2, 3 en 10 van de Wgv, in samenhang met artikel 2 van de Rgv, volgt dat het college bij de beoordeling van de aanvraag de geurbelasting moest berekenen aan de hand van de in bijlage 1 bij de Rgv opgenomen geuremissiefactoren. Dit heeft de Afdeling eerder overwogen in de uitspraak van 13 december 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3423](#) en de uitspraak van 15 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1069](#). De Wgv biedt niet de vrijheid om andere geuremissiefactoren te hanteren. Het college heeft bij het nemen van het besluit van 8 juni 2018 dan ook terecht de op dat moment in bijlage 1 bij de Rgv opgenomen geuremissiefactoren gehanteerd, die waren gebaseerd op een geurreductie van 85%. Anders dan waar de rechtbank van is uitgegaan, hoefde het college het hanteren van deze wettelijk voorgeschreven geuremissiefactoren niet te motiveren. Daarnaast betekent de omstandigheid dat er op 8 juni 2018, gelet op het rapport van de WUR van maart 2018 en het op 1 mei 2018 gepubliceerde concept van de wijziging van de Rgv, ernstige twijfels bestonden over het gestelde rendement van de aangevraagde luchtwassers, niet dat het college deze wettelijk voorgeschreven geuremissiefactoren buiten toepassing mocht laten en andere geuremissiefactoren mocht hanteren bij de beoordeling van de geurbelasting van de inrichting. Deze omstandigheid is namelijk geen grondslag om het exclusieve toetsingskader van de Wgv, een wet in formele zin, buiten toepassing te laten. De rechtbank heeft dit ten onrechte niet onderkend.

Appellant stelt terecht dat de situatie die in de uitspraak van de Afdeling van 28 november 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3885](#), aan de orde was, niet vergelijkbaar is met de situatie in deze procedure. In die uitspraak is geoordeeld dat het bestuursorgaan in die zaak, mede gelet op het rapport van de WUR van maart 2018, onvoldoende had gemotiveerd dat het bij de beoordeling van de geur vanwege mestverwerkingsactiviteiten, mocht uitgaan van een rendement van 75% van de in die procedure aan de orde zijnde luchtwasser, zoals vermeld in de 'Factsheets luchtemissiebeperkende technieken' op de website van Infomil. Die situatie was anders, omdat de geur vanwege mestverwerkingsactiviteiten niet onder het exclusieve wettelijke toetsingskader van de Wgv valt. Daardoor geldt voor de berekening van de geurbelasting daarvan niet dat de geuremissiefactoren in bijlage 1 bij de Rgv moeten worden gehanteerd. Dat in die zaak is geoordeeld dat het college bij de beoordeling van de daadwerkelijke geurbelasting van die mestverwerkingsactiviteiten niet mocht uitgaan van een rendement van

75% van de luchtwasser, betekent daarom niet dat het college in dit geval zou mogen afwijken van het exclusieve wettelijke toetsingskader van de Wgv.

2. Aangezien in de aangevraagde situatie wordt voldaan aan de Wgv en die wet het exclusieve toetsingskader vormt voor de beoordeling van geurhinder vanwege de stallen van de inrichting, kon het college de gevraagde vergunning niet weigeren, vanwege de geuremissies vanuit de stallen van de inrichting, en kon het college geen lagere geurbelasting eisen door het voorschrijven van een geurbeheersplan. Daardoor zou feitelijk de Wgv buiten toepassing worden gelaten. Dit betekent dat als wordt voldaan aan de Wgv, ervan moet worden uitgegaan dat er geen geurhinder bij gevoelige receptoren wordt verwacht en/of is onderbouwd, zodat BBT 12, het opzetten van een geurbeheersplan, niet toepasbaar is. Het college heeft dan ook terecht geen geurbeheersplan, gericht op het voorkomen en verminderen van geuremissies vanuit de stallen van de inrichting, voorgeschreven. Daarnaast is het college er terecht van uitgegaan dat er geen aanleiding bestond om de vergunning te weigeren wegens het ontbreken van een luchtwassysteem bij stal E. Het oordeel van de rechtbank, dat hierdoor niet zou worden voldaan aan BBT 12 en 13 van de BBT-conclusies, is onjuist.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 22-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1741

Zaaknummer: 201902546/1/A1

Wetsartikelen: 2 Wgv, 3 Wgv, 10 Wgv en 2 Rgv

RECHTSPRAAK

Nadeelcompensatie Smallerland

Omvang normaal maatschappelijk risico, referentieperiode.

Casus

Bij brief van 30 januari 2013 heeft eiseres verzocht om compensatie van het nadeel dat zij over het jaar 2012 heeft geleden. Verweerder heeft onder verwijzing naar het advies van de SAOZ van 26 maart 2012 eiseres een vergoeding toegekend voor de schade die zij als gevolg van het verkeersbesluit in 2012 heeft geleden. Voor de vaststelling van de hoogte van de schade heeft de SAOZ de gerealiseerde omzet van eiseres over de periode van augustus 2010 tot en met juli 2011 na een correctie (de referentieomzet) vergeleken met de gerealiseerde omzet in het jaar 2012. In dit verband wijst de rechtbank erop dat de SAOZ de omzet in de periode van augustus 2010 tot en met december 2010 heeft verhoogd met 12,4%.

De referentieomzet is door de SAOZ bepaald op € 573.034 en de in 2012 gerealiseerde omzet op € 371.985. Van het in 2012 geleden omzetverlies van € 201.049 kent de SAOZ € 6.000 toe aan de verkeersmaatregel november 2012 en de overige € 195.050 voor 25% aan het verkeersbesluit en 75% aan andere niet voor vergoeding in aanmerking komende schadeoorzaken. Uitgaande van een brutowinstmargepercentage van 0,439 concludeert de SAOZ dat eiseres als gevolg van het verkeersbesluit een brutowinstverlies heeft geleden van € 21.406. Van dat verlies behoort volgens de SAOZ 15% tot het normaal maatschappelijk risico, zodat eiseres aanspraak maakt op een vergoeding van € 18.195, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf 31 januari 2013.

Rechtsvraag

1. Mocht verweerder 15% van het schadebedrag als normaal maatschappelijk risico aftrekken?
2. Had de SAOZ uit moeten gaan van 2007 als referentiejaar, omdat dat het eerste, voorafgaand aan het verkeersbesluit, zijnde jaar is, waarin zich geen schadeveroorzakende ontwikkelingen hebben voorgedaan?

Uitspraak

1. Naar het oordeel van de rechtbank kan het hanteren van de in rechtsoverweging 4.4.1 omschreven korting niet als bovenmatig worden aangemerkt. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat met deze procentuele korting, anders dan bij het hanteren van een vaste drempel, altijd een deel van de schade wordt vergoed. Verder acht de rechtbank de hoogte van de korting in het licht van de heersende en ten tijde van het primair en bestreden besluit geldende jurisprudentie niet onredelijk hoog. Daarbij wijst de rechtbank erop dat voor een drempel van 8% van de gemiddelde omzet in de referentie jaren bij schade als gevolg van reguliere infrastructurele werkzaamheden geen verhoogde motiveringsplicht voor verweerder geldt. Weliswaar hanteert verweerder een hoger percentage, maar over het schadebedrag (omzetverlies x brutowinstmargepercentage) in plaats van over de gemiddelde omzet. Bij het gehanteerde brutowinstmargepercentage van 0,439 zal de korting daarom minder zijn dan 8% van de gemiddelde omzet. Eiseres heeft verder geen feiten en omstandigheden gesteld die aan toepassing van deze korting en/of toepassing van deze korting over twee achtereenvolgende schadejaren in de weg staan.

2. De rechtbank overweegt ten aanzien van de referentieperiode dat bij het begroten van schades altijd keuzes moeten worden gemaakt. Het gaat erom dat die keuzes redelijk en aanvaardbaar zijn. Binnen het stelsel van nadeelcompensatie wordt de omvang van de gestelde schade doorgaans berekend door de in de schadeperiode gerealiseerde omzetten en daaraan gerelateerde brutowinsten te vergelijken met de gerealiseerde omzetten en daaraan gerelateerde brutowinsten in een referentieperiode. Het verschil tussen de referentieomzet en de daadwerkelijk gerealiseerde omzet geeft een indicatie van de schade die optreedt.

Uitgangspunt daarbij is dat deze periode in voldoende mate representatief dient te zijn voor de ontwikkeling van de omzetten en/of brutowinsten in de schadeperiode, de schadeveroorzakende ontwikkeling weggedacht. Daartoe zal de referentieperiode in beginsel niet te ver van de schadeveroorzakende ontwikkeling af moeten liggen om verschillen met de schadeperiode, de schadeveroorzakende ontwikkeling weggedacht, zoveel mogelijk te voorkomen. In dat verband ligt het voor de hand om een periode dicht bij het intreden van de schadeveroorzakende ontwikkeling te kiezen.

Daarnaast dient de referentieperiode zodanig lang gekozen te worden dat deze een representatief beeld geeft van de brutowinst van de onderneming. Het is daarom gebruikelijk om van een periode van drie jaar uit te gaan, voorafgaande aan de schadeperiode, en bij een stabiel verloop van de omzetten deze te middelen en de uitkomsten daarvan als referentieomzet te hanteren, voor zover nodig onder toepassing van een correctie vanwege branche-, markt- en concurrentieverhoudingen en inflatie. Van dit uitgangspunt kan en moet soms worden afgeweken. Daarvoor kan aanleiding zijn indien de omzetontwikkeling over deze drie jaren een bestendig dalende of stijgende ontwikkeling laat zien. In het geval van een

bestendig dalende omzet zou middeling over drie jaren immers tot gevolg hebben dat de verslechtering van de omzet voorafgaande aan de schadeperiode niet wordt betrokken bij de schadeberekening. Daarbij wijst de rechtbank erop dat een vergoeding voor die verslechtering in deze procedure niet aan de orde is.

Vaststaat dat de omzet van eiseres vanaf 2008 als gevolg van diverse werkzaamheden en veranderingen ter plaatse het Raadhuisplein, substantieel is gedaald. Om die reden ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat de SAOZ niet mocht uitgaan van de periode van augustus 2010 tot juli 2011 als referentiejaar.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 05-06-2019

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2019:5835

Zaaknummer: LEE 18/1422

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Instemming gaswinningsplan/Hollands Kroon

Het terugvoeren van water in het gasveld is onderdeel van het winningsplan en moet bij de beoordeling van de gaswinning worden betrokken.

Casus

Het gasveld Slootdorp ligt in de gemeente Hollands Kroon. Uit dit gasveld wordt sinds 1977 gas gewonnen. Het winningsplan waarmee de minister heeft ingestemd is een actualisering van het tot dan toe geldende winningsplan. In het winningsplan is vermeld dat het bij de gaswinning meekomend water via de put Slootdorp-01 wordt geïnjecteerd in het gasveld. Appellanten wonen rond het gasveld en zijn beducht voor de mogelijke gevolgen van de gaswinning, in combinatie met het terugvoeren van het meegeproduceerde water in het gasveld. De minister heeft betoogd dat voor de injectie van het water een omgevingsvergunning is verleend, waarbij de risico's zijn beoordeeld en waarbij voorschriften over de injectie zijn gesteld. Het instemmingsbesluit over het winningsplan zou derhalve niet hoeven gaan over de met waterinjectie samenhangende risico's.

Rechtsvraag

Moet de waterinjectie in het instemmingsbesluit ook worden betrokken bij de beoordeling van de gevolgen van de gaswinning?

Uitspraak

Het winningsplan moet op grond van artikel 35, eerste lid, aanhef en onder c, van de Mijnbouwwet de wijze van winning en de daarmee verband houdende activiteiten beschrijven. Het terug injecteren van het bij de gaswinning vrijkomende water in het gasveld is een van de activiteiten die verband houden met (de wijze van) de gaswinning. De waterinjectie is dus terecht in het winningsplan beschreven, en moet bij de beoordeling van (de gevolgen van) de gaswinning waarop het winningsplan betrekking heeft, worden betrokken.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 22-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1750

Zaaknummer: 201903422/1/R4

Wetsartikelen: 35 Mijnbouwwet

RECHTSPRAAK

Wob-verzoek/minister van Economische zaken

Aan het ministerie van EZ is verzocht om openbaarmaking van windrapporten. Dit verzoek is afgewezen. Daarnaast is de openbaarmaking van de namen van de betrokken ambtenaren of de betrokken zakelijke functionarissen afgewezen.

Casus

Aan het ministerie van EZ is verzocht om openbaarmaking van windrapporten die zijn opgesteld in het kader van de financieel-economische uitvoerbaarheid van Windpark Drentse Monden en Oostermoer. Dit verzoek is afgewezen. Daarnaast worden vanwege het belang van veiligheid de namen van de betrokken ambtenaren of de betrokken zakelijke functionarissen niet openbaar gemaakt.

Rechtsvragen

1. Bevatten de windrapporten informatie die als milieuinformatie kan worden beschouwd en moeten zij om die reden openbaar worden gemaakt?
2. Is toereikend gemotiveerd dat het belang van veiligheid de openbaarmaking van de namen en voorletters van de betrokken ambtenaren of de betrokken zakelijke functionarissen in de weg staat?

Uitspraak

1. Zoals de Afdeling heeft overwogen, onder meer in de uitspraak van 16 augustus 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2211, onder verwijzing naar de arresten van het Hof van 23 november 2016, Bayer CropScience, ECLI:EU:C:2016:890, en Commissie/ACC, ECLI:EU:C:2016:889, kan uit die arresten worden afgeleid dat onder de begrippen ‘emissies in het milieu’ en ‘informatie over emissies in het milieu’ niet alleen gegevens moeten worden begrepen die de daadwerkelijke uitstoot betreffen, maar ook de gegevens over de invloeden van die emissies op het milieu, alsook de gegevens die het publiek in staat stellen te controleren of de beoordeling van de daadwerkelijke of voorzienbare emissies, die aan de besluitvorming door een bestuursorgaan

ten grondslag heeft gelegen, juist is. De begrippen ‘emissies in het milieu’ en ‘informatie over emissies in het milieu’ moeten niet restrictief worden uitgelegd.

Uit de arresten van het Hof volgt dus weliswaar dat het begrip ‘informatie die betrekking heeft op uitstoot in het milieu’ niet restrictief moet worden uitgelegd, maar het Hof overweegt tevens dat dit niet betekent dat alle informatie die in wat voor verband ook staat met emissies in het milieu, onder dat begrip valt. Dat laatste zou de nuttige werking ontnemen aan de mogelijkheid om openbaarmaking van milieu-informatie te weigeren ter bescherming van commerciële belangen.

De Afdeling heeft met toepassing van artikel 8:29 van de Awb kennisgenomen van de door de minister overgelegde documenten. De gevraagde documenten betreffen onder andere de windrapporten die zien op de oprichting van het windpark De Drentse Monden en Oostermoer. Het oprichten van zo’n park kan onder omstandigheden worden aangemerkt als een maatregel die een uitwerking kan hebben op het milieu of als maatregel ter bescherming van het milieu. De in de windrapporten opgenomen informatie is echter geen milieuinformatie. Hiertoe is van belang dat de windrapporten een berekening inhouden van de energieopbrengsten ter garantstelling van de financieel-economische uitvoerbaarheid van Windpark Drentse Monden en Oostermoer. De in de windrapporten opgenomen informatie over geluid, slagschaduw en het rendement van windturbines, betreft informatie die aan de hand van theoretische modellen en modelmatige berekeningen tot stand is gekomen. Middels een windrapport maakt een aanvrager de elektriciteitsproductie waarvoor subsidie wordt aangevraagd aannemelijk. Deze informatie dient ter ondersteuning van de financieel-economische uitvoerbaarheid en het rendement van het windmolenpark. De Afdeling is derhalve met de rechtbank van oordeel dat de informatie in de gevraagde windrapporten geen milieuinformatie bevat en derhalve ook geen informatie over emissies in het milieu.

2. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de minister openbaarmaking van gegevens die zien op de persoonlijke levenssfeer, achterwege heeft mogen laten omdat het belang van bescherming daarvan zwaarder weegt dan het belang van openbaarmaking. De rechtbank heeft hiertoe terecht overwogen dat er maatschappelijke weerstand bestaat tegen de realisering van dit windmolenpark. De rechtbank heeft daarbij terecht van belang geacht dat de daarmee samenhangende onrust en uiting van bedreigingen, alsmede de door de minister gegeven toelichting voor wat betreft de aard van de bedreigingen, het in dit geval aannemelijk maakt dat openbaarmaking van de namen en voorletters van de betrokken ambtenaren of de betrokken zakelijke functionarissen, waarna deze persoonsgegevens niet alleen kenbaar zijn voor de Stichting, maar voor een ieder openbaar zijn, een veiligheidsrisico voor deze betrokken ambtenaren en betrokken zakelijke functionarissen met zich brengt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 15-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1647

Zaaknummer: 201906045/1/A3

Wetsartikelen: 8:29 Awb

RECHTSPRAAK

Planschade Bernheze

Vershil voorzienbaarheid en normaal maatschappelijk risico onvoldoende onderkend

Casus

[Appellant] betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college bij het vaststellen van de tegemoetkoming in planschade ten onrechte niet een drempel van 5 procent van de waarde van de woning, onmiddellijk vóór het ontstaan van de schade, heeft toegepast. Hij voert aan dat het realiseren van woningbouw op een inbreidingslocatie een normale maatschappelijke ontwikkeling is en dat die ontwikkeling in dit geval geheel in de lijn der verwachtingen lag.

Volgens de SAOZ doet een aftrek van 4 procent van de waarde van de woning in dit geval recht aan de omstandigheden van het geval. Ter toelichting hiervan is in het advies het volgende vermeld.

In dit geval gaat het om de inbreiding van een nieuwbouwwoning in de bebouwde kom. Dit is als een normale maatschappelijke ontwikkeling aan te merken. De ontwikkeling past naar haar aard en omvang binnen de ruimtelijke structuur van de omgeving – een woonwijk met een relatief lage bebouwingsdichtheid ten behoeve van grotendeels vrijstaande grondgebonden woningen. Niet is echter gebleken dat de ontwikkeling ook past binnen het langjarig door de gemeente vastgestelde ruimtelijke beleid. Verder is de afstand tussen de woning en het plangebied zodanig, dat de ruimtelijke gevolgen van de ontwikkeling duidelijk merkbaar zijn. Tot slot is de door [belanghebbende] geleden schade onevenredig hoog.

Rechtsvraag

Niet in geschil is dat woningbouw op een inbreidingslocatie in beginsel een normale maatschappelijke ontwikkeling is en dat die ontwikkeling in dit geval naar haar aard en omvang binnen de ruimtelijke structuur van de omgeving past. Partijen zijn verdeeld over het antwoord op de vraag of die ontwikkeling, gelet op het uitwerkingsplan en de structuurvisie Bernheze, ook binnen het gedurende een reeks van jaren gevoerde ruimtelijke beleid past.

Uitspraak

Uit de tekst van de structuurvisie valt af te leiden dat het gemeentelijke beleid is gericht op woningbouw op daarvoor geschikte inbreidingslocaties. Indien, zoals de SAOZ heeft gesteld, uit het uitwerkingsplan en de structuurvisie niet zonder meer blijkt van een concreet beleidsvoornemen tot woningbouw in het plangebied, brengt dat niet met zich dat de ontwikkeling ten tijde van de vaststelling van het nieuwe bestemmingsplan niet paste in het gedurende een reeks van jaren gevoerde ruimtelijke beleid. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 29 januari 2020 (ECLI:NL:RVS:2020:281) onder 7.4. De SAOZ heeft het verschil in beoordeling tussen de voorzienbaarheid en het normale maatschappelijke risico onvoldoende onderkend. Het college heeft zich, in navolging van de SAOZ, ten onrechte op het standpunt gesteld dat de ontwikkeling niet paste in het gedurende een reeks van jaren gevoerde ruimtelijke beleid.

Bij het vaststellen van de omvang van het normale maatschappelijke risico komt geen zelfstandige betekenis toe aan de door de SAOZ bedoelde geringe afstand tussen de woning en het plangebied. Die afstand is slechts van belang als daaruit zou blijken dat de ontwikkeling naar haar aard en omvang niet of niet geheel binnen de ruimtelijke structuur van de omgeving of binnen het gedurende een reeks van jaren gevoerde ruimtelijke beleid paste. Deze situatie doet zich hier echter niet voor.

Verder is geen sprake van een zeer ingrijpende planologische ontwikkeling die voor [belanghebbende] tot een uitzonderlijk hoge schade heeft geleid in verhouding tot de waarde van de woning. In dit opzicht is er een verschil met het geval dat heeft geleid tot de uitspraak van de Afdeling van 22 januari 2020 (ECLI:NL:RVS:2020:214). De omvang van de schade – 5,8 procent van de waarde van de woning – is geen reden om bij [belanghebbende] niet een drempel van 5 procent van de onroerende zaak toe te passen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 01-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1535

Zaaknummer: 201904971/1/A2

Wetsartikelen: 6.2 Wro

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Valkenswaard

Als er ruimschoots aan de richtafstand uit de VNG-brochure voor geluid wordt voldaan, is er in beginsel sprake van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat. Verondersteld mag worden dat bij deze richtafstand rekening is gehouden met de omstandigheid dat er meestal sprake is van westenwind.

Casus

Het college heeft omgevingsvergunning verleend voor het bouwen van een vrijstaand bijgebouw voor een kinderdagverblijf als nevenactiviteit op een perceel, op de locatie van een voormalige varkensstal. Het kinderdagverblijf zal dagopvang bieden voor maximaal 32 kinderen. Ook zullen er landbouwhuisdieren gestald worden. Appellant woont tegenover het perceel en vreest voor aantasting van zijn woon- en leefomgeving, met name vanwege geluidoverlast.

Rechtsvraag

Had akoestisch onderzoek gedaan moeten worden naar een hogere geluidbelasting vanwege het feit dat de wind meestal uit het westen komt, ondanks dat er voldaan wordt aan de richtafstand uit de VNG-brochure?

Uitspraak

Als richtlijn is de brochure 'Bedrijven en milieuzonering' van de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG) gehanteerd. In de VNG-brochure wordt een kinderopvang gerekend tot milieucategorie 2. Daarvoor geldt een richtafstand van 30 m tot een woning in het omgevingstype 'rustige woonwijk en rustig buitengebied'. Ter plaatse is sprake van het omgevingstype 'rustig buitengebied'. Op grond van de VNG-brochure mag daarom worden uitgegaan van een aan te houden richtafstand voor geluid van 30 m. Indien voldaan wordt aan de toepasselijke richtafstand uit de VNG-brochure is in beginsel sprake van een aanvaardbare geluidbelasting, aldus de Afdeling. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling, bijvoorbeeld

de uitspraak van 2 april 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:1173), gelden de richtafstanden volgens de VNG-brochure tussen enerzijds de grens van de bestemming die bedrijven (of andere milieubelastende functies) toelaat, en anderzijds de uiterste situering van de gevel van een woning die volgens het bestemmingsplan of via vergunningvrij bouwen mogelijk is.

Niet in geschil is dat de afstand tussen de uiterste situering van de gevel van de woning van appellant en de grens van het vlak waarop het bestreden besluit ziet in ieder geval 40 m bedraagt. Er wordt dus ruimschoots aan de richtafstand van 30 m voor geluid voldaan. Appellant heeft geen omstandigheden aangevoerd op grond waarvan desondanks moet worden geoordeeld dat ter plaatse van zijn woning sprake zal zijn een onaanvaardbaar woon- en leefklimaat

De stelling van appellant dat de wind meestal uit het westen komt waardoor er sprake is van meer geluidoverlast, kan naar het oordeel van de Afdeling niet leiden tot het ermee door hem beoogde doel. Deze omstandigheid komt zo vaak voor in Nederland, dat daarmee moet worden geacht te zijn rekening gehouden bij de in de VNG-brochure gehanteerde richtafstanden.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-06-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1481

Zaaknummer: 201904788/1/R2

Wetsartikelen: